

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Appellatio. F. Martini Luther ad Concilium

Luther, Martin

[Leipzig], [1518]

VD16 L 3846

[Text]

urn:nbn:de:hbz:466:1-32717

¶ Appellatio. F. Martini Luther ad Concilium.

IN NOMINE DOMINI AMEN. Anno a Natiuitate eiusdem Millesimo quingentesimo decimo octauo, indictione sexta, die vero solis, vigesima octaua, mens Nouembris, Pontificatus Sanctissimi in Christo patris, & dñi nri, dñi Leonis diuina prouidentia, Pape decimi, anno sexto, in mea notarij publici, testiuq; infrascriptoru ad hoc specialiter vocatoru & rogatoru presentia, Constitutus Reuerendus P. dñs Martinus Luther Augustinianus Vuittenbergen. Sacre Theologie Mgr, ac ibidem lector ordinarius theologie, principalis, ac principaliter p seipso citra tamē quorūcūq; procuratoru suoru quomodolibet hactenus per eū constitutoru reuocationē, habēs & tenēs suis in manib⁹, quandā puocatiōis & appellationis papyri schedulā anō & intentionē puocandi, & appellandi, apostolosq; petēdi, dicēs, narrās, puocās & appellās, certis & legitimis de causis, In eadē scedula contentis & cōprehensis, ad Cōciliū proxime & immediate futurū, saltē in spūsancto legitime cōgregatū, alijs vero cōgregati onib⁹, factionibus & cōcionib⁹ priuatis penitus seclusis, ptestās aliaq; faciēs, put in dicta appellatiōis schedula plenius cōtinetur, habet. & describitur, Cuius tenor sequitur & est talis.

Cum Appellationis remediū in subsidiū & releuamē oppressorū a iuriū cōditorib⁹ sit adinuētū, & nō solū ab illatis, verū etiā ab inferendis, & inferri cōminatis, grauaminibus, & iniurijs, iura appellare permittant. Adeo q; inferior de nō appellādo ad superiorē statuere nō possit, et manus superiorū claudere. Sed cū satis sit in pfecto, sacrosctm Cōciliū in spūsancto legitime cōgregatū, sanctā ecclesiā catholicā representās, sit in causis fidē cōcernētib⁹ supra Papā, euenit, q; nec Papa ī causis hmōi, ne ab eo ad Cōciliū appellet, statuere possit, tanq; id agens, qd' ad officiū suū nō spectet vllō modo, Sitq; appellatio ipa defensio quedā, que iure diuino, naturali, & hūano cuiq; competit, neq; per principem aufferri possit. Idcirco ego Frater Martinus Luther Ordinis Eremitarū sc̄ti Augustini Vuittenbergen. Sacre theologie Mgr indign⁹, eiusdemq; ibidem Lector ordinari⁹ principalis principaliter & p meipso, corā vobis Notario publico, tanq; publica & autētica psona, ac testibus hic presentibus, animo & intentionē puocandi & appellandi, apostolosq; petēdi & accipiēdi, Premissa tñ expressa hac et solēni ptestatione, Qd' cōtra vnā sanctā et Catholicā & Aplicā Ecclesiā, quā

A ij

toti orbis esse magistrā & obtinere principatū nō ambigo, scēq;
sedis Apostolicę authoritatem, ac Sanctissimi dñi nři Papę bene
consulti prätera, nihil dicere intendo, Si qđ aut ex lubrico forsan
linguę, seu aduersariorū potius irritamēto, minus recte, & nō ea
qua debeat reuerētia dictū fuerit, paratissim⁹ sum illud emēdare,
sed quoniā is qđ vicē dei in terris gerit, quē Papā dicim⁹, cū sit hō,
suis nobis, ex hoibus assūptus, & ipse (vt Aplūs dicit) circūdat⁹
firmitate, potēs errare, peccare, mētiri, vanus fieri, nec sit excep
tus ab illa Prophete gñali sentētia, Oīs homo mēdax, Nec scētus
Petrus, prim⁹ & sanctissim⁹ oīm pontificū, ab hac infirmitate lib
ber fuit, quin noxia simulatiōe ptra veritatē Euāgelij incederet,
Ita vt rigida qđē, sed scētissima rephensioe Apli Pauli opus habu
erit corrigi, vt ad Galathas scđo scribit, Quo nobilissio exēplo
p Spūsctm i Ecclia mōstrato, et i lris sacratissimis relicto, fideles
Christi erudimur, et certi sum⁹ Qđ siq; Sūmus Pōtifex eadē Pe
tri, vel simili infirmitate lapsus, qđ pceperit, vł decreuerit, qđ cō
tra diuina militet mādata, nō solū obediendū ei nō esse, verū etiā
cū aplo Paulo in faciē ei resisti posse, imo debere, ac velut p infe
riora mēbra infirmitati capitū, pia totius corpis sollicitudie succ
curri, Et in hui⁹ exēpli presentē ac ppetuā memoriā, nō sine sin
gulari dei cōsilio factū esse, nō obscure intelligit, vt nō solū S. Pe
trus, sed etiā salutaris eius rephensor Paul⁹ scētē Romanę Ecclie
iuxta & simpl patrocinarētur, & pēsent, ne scz solū lris, sed sensu
bilis qđq; monimēto hui⁹ sūmę necessarij ac saluberrimi exempli,
assidue moneremur, itā ipa capita, qđ nos mēbra. Qđ si qua pos
sentiū vi armat⁹, tū preualuerit, vt resisti ei nō possit, vnū certe
illud pdictū appellatiōis remediū, reliquū est, qđ oppressi releuen
tur. Ad qđ & ego Frater Martin⁹ Luther pdict⁹, modo & aīo
pdictis cōfugiēs, dico & ppono. Qđ cū diebus superioribus in
dulgentię a qbusdā Cōmissarijs (vt asserēbāt) Apostolicis indis
cretissime pdicarētur, in regiōe nostra Saxonie, adeo, vt ad exu
gendas populi pecunias inciperēt, absurda, heretica, blasphema
quedā pdicare in seductionē animarū fidelium, & summū ludibriū
ecclesiasticę potestatis, pferim de potestate Papę in purgatoriū,
vt cōtinet eorū libellus qđ summaria institutio vocatur, cū tñ cer
tū sit ex .c. Abusionib⁹ Papā nō habere prorsum vllā prätem in
purgatoriū. Deinde vna toti⁹ Ecclie sentētia, oīmę doctoz cō
sensu, Indulgentię sint nihil nisi remissioēs satisfactiōis poenitētiālis
a suo iudice ipolitę, vt est clarus text⁹ .c. Qđ aut, Satisfactio autē

poenitentialis ab ecclesiastico iudice imposita, aliud non sit quam opera ieiunij
orionis, elemosine &c. Ideoque clauibus ecclesie remitti non possit,
quod eiusdem non fuerit impositum. Item quod certum est ex distinctione trigesima
quinta, c. Qualis, in purgatorio non solum poenitentia sed & culpa re-
mittitur; Culpam autem ecclesia remittere non potest, sicut nec gratiam con-
ferre. Istis autoritatibus nixus, cum disputandi more fuisse reluctatus
impuris et insulis illoz dogmatibus, ceperunt illi lucris studio furtes
Primum publicis declamationibus ad populum declarare me hereticum,
temeritate impudensissima. Deinde apud Sanctissimum dominum nostrum Leo-
nem decimum, per quemdam dominum Marium de Perusis, procuratorem fiscale
accusare, tanquam heresi suspectum. Et per eundem dominum tandem impetrantes
commissionem citandi mei, in personas Reuerendissimorum dominorum & pa-
trium Hieronymi de Genutis Episcopi Asculani causam Cameracensis audi-
toris, & Siluestri Prieratis, pallarij magistri, per eosdem me citari cura-
uerunt ad urbem, ad personalem comparandum. Cumque ego nec Vuitemberge-
tius ab insidijs, tamen iter proficere non possem, nec Romam tuto con-
sistere, et pauperulus et imbecillus corpe. Deinde iudices prefati mihi
multis causis fuissent suspecti, presertim quod Reuerendus Pater Siluester
aduersarius mihi fuerit, & dialogum contra me iam ediderat, et in sacris
litteris minus eruditus quam ista causa ferre possit. Dominus autem Hieronymus
in iuribus quibus plus quam Theologia doctor, merito timebat Siluestri
theologie concessurus, et extra modum sue professionis hanc rem ha-
bere. Sollicitavi per Illustrissimum Principem, dominum Fridericum, Ducem
Saxonie, Sacri Romani Imperij Archimarschalcum, Landtgrauium
Thuringie, Marchionem Mysnie, ut causa ad partes committeretur
non suspectis, sed honestis & bonis viris, tunc illi crassa quedam & in-
sulla astucia instructi, apud Sanctissimum dominum Leonem &c. egerunt, ut
causa in seipsum, hoc est in personam Reuerendissimi domini Thomae Sancti
Sixti Cardinalis, tunc in Germania sedis Aplice legati transferretur, ut
quod de ordine Predicatorum & Thomistice factionis (id est) aduersarie,
vel primarie, facile speraret, contra me per ipsos diffiniturus, aut ut
verisimile est, certe ut huiusmodi facile iudicis absterrit, recusare com-
parere, & contumaciam incurrerem. Ego tamen veritate dei fretus ad
Augustiam multo labore & magnis periculis veniens humaniter quod
a prefato Reuerendissimo &c. susceptus sum. Qui cum posthabita pre-
tatione mea & obligatione, qua vel publice vel priuati me responsu-
rum obtuli, coram Notario & testibus, denique presentibus quatuor insigni-
bus viris Cesaree Maiestatis Senatoribus, simulque subijcerem me
meaque dicta sancte Sedi Aplice, & iudicio quatuor illustrium vniuersis

tatū, Basiliēn. Freyburgeñ. Louanieñ, tandē & studioꝝ parenti
nobilissimę Parisiēn, me simplicif ad reuocationē vrgeret, nec
vellet ostēdere mihi errores meos, et qbus rōnib⁹, vel authorita
tib⁹ error a me intelligi posset, nimio scz suę faciōis fratrib⁹ affectus,
et iniquitatis faciē assumēs, tandē nisi reuocarē, abiectis p̄cib⁹
& votis discēdi, & informariōis petitiōib⁹, minas diras, ac crude
lissimas vigore cuiusdā Apl̄ci Breuis itētauit, ac ne redirē in faciē
em suā, ip̄pauit. Quib⁹ grauaminib⁹ les⁹, tūc ab ei⁹ iniq̄ & violēta
p̄sumptiōe, & p̄tensa sibi cōmissiōe appellati ad Sc̄tissimū dñm
nr̄m Leonē decimū meli⁹ informandū, prout in schedula hmōi
appellatiōis pleni⁹ cōtinet̄. Nūc ꝑo etiā ista appellatiōe (vt dixi)
contēpta, cū vsq̄ hodie cupiā, nō nisi vt ostēdantur mihi errores
mei, quicūq̄ tandē id possit p̄stare, de q̄ deuo legitime p̄testor,
parauissim⁹ q̄ sū reuocare, si qd male dixisse fuero edoc̄. Deide
totā disputatiōnē meā subiecerim Sūmo Pōtifici, ita vt nec ego
ampli⁹ aliqd ī ipsa facere habeā, q̄ expectare sentētiā, quā et vsq̄
hodie expecto. Nihilomin⁹ tñ, vt audio, & idē Reuerēdissim⁹
dñs Thomas sc̄ti Sixti Cardinalis, scribit ad Illustrissimū Principē
Fridericū & c. in Romana Curia p̄cedi cōtra me, & autoritate
eiusdē Sc̄tissimi dñi nr̄i & c. Iudices p̄tensos causā p̄seq̄ in dānat
ōnē meā, nō attēdentes meā fidelē & supabūdantē obedientiā, q̄
tanta difficultate cōparui Augustę, nec curātes oblationē meam
honestissimā, q̄ me ad respōsiōnē publicā & priuatā obtuli, De
niq̄ p̄tēnentes ouem Christi petentē humilif doceri veritatē, &
reduci ab errore, sed simplicif nec audita, nec reddita rōne, mera
aūt tyrānide & plenitudine potestatis vrgerē ad reuocationē sen
tētię, quā ex p̄sciētia verissimā iudico, et ad abnegādā fidē Christi
& verā aptissimę scripturę itelligentiā (q̄tū mea capit cōsciētia)
seducere volētes, Cū p̄tās Papę nō ꝑtra nec supra, sed ꝑ, & infra
scripturę & ꝑritatis maiestātē sit, nec p̄tātem Papa acceperit oues
perdēdi, in lupoz fauces p̄iciēdi, & in errores errorūq̄ mḡros
tradēdi, Sed ad veritatē (sicut pastorē & Ep̄m vicariū Christi
debet) reuocādi. Ex qb⁹ me lesū, grauatiq̄ senties, cū tali violē
tia videā futurę esse, vt nullus etiā ip̄m Christū audeat cōfiteri,
nec scripturas sacras in ecclia sua ꝑp̄a p̄fiteri, atq̄ ita me q̄q̄ a ꝑa,
sana, christianaq̄ fide & intelligētia, in vanas & mendaces hoīm
opiniōes violēnt ꝑtrudi, & in seductorias ꝑp̄li Christiani fabu
las vrgeri. Idcirco a ꝑfato Sc̄tissimo Dño nr̄o Leone nō recte cō
sulto, supraq̄ dictis p̄tensis cōmissiōe & iudicib⁹, & eoz citatiōe

ac p̄cessu, & oib⁹ inde sequutis, & sequuturis, & q̄libet ip̄orū, ac
a q̄busuis excōmunicatiōe, suspēsiōe et interdīcti sentētijs, cēsuris,
p̄cenis, & mulctis, atq; alijs q̄buscūq; denūciatiōib⁹ & declarati
onib⁹ (vt p̄tendūt) heresis et apostosie p̄ eos v̄l alterū eorū quō
libet atētatit, factis, et molitit attentādīs, faciēdis et molīēdis, Ip̄
forūq; nullitate (suis honore et reuerētia semp̄ saluis) tanq̄ iniq̄s
& iniustis mere tirānicis & violētis. Neomō a q̄libet futuro gra
uamie qd̄ mihi ex eo venire poterit, tā p̄ me q̄ p̄ oib⁹ et singulis
mihi adherētib⁹, et adherere volētibus ad futurū cōciliū legitis
me, ac ī loco tuto ad quē ego, v̄l p̄curator p̄ me deputād⁹ libere
adire potero, vel poterit. Et ad illū, vel ad illos ad quē, seu q̄s de
iure, priuilegio, cōsuetudine, vel alias mihi puocare et appellare
licet, puoco et appello ijs scriptis, Ap̄losq; primo, secūdo, t̄cio,
instā, instā, et instāissime mihi dari peto. Si q̄s sit, q̄ mihi dare hos
voluerit et potuerit, & p̄fert a vobis dño Notario testioniales,
Et p̄testor de p̄sequēdo hanc meā appellatiōē p̄ viā nullitatis,
abusus, iniquitatis vel iniusticie, et alias put̄ melius potero, optiōe
mihi reseruata, addēdi, m̄tūēdi, mutādī, corrigēdi, & in melius
reformādī oīq; alio iuris b̄nficio, mihi ac mihi adherētib⁹ & ad
herere volētib⁹ sp̄ saluo. **QVA** qd̄ schedula corā me & testib⁹
bus infra scriptis vt p̄mittit̄ inf̄ posita p̄testatus fuit, & p̄testabat̄
expresse se se v̄l p̄curatorē nō posse ad eū accedere a q̄ extitit
appellatū, tū p̄p̄t̄ mētū plurimorū, sibi, & vitē suē insidiātū, ac ei⁹
a quo appellauit tū p̄pter viarū discrimia. Ideoq; petijt sibi a me
Notario publico cū debita instā. Apostolos tales quales sibi de
iure deberētur dari atq; concedi. Cui quidē petenti dedi aposto
los tales, quales sibi debentur, vel saltem testioniales presentī
instrumento publico extunc exarandos. Super quibus oībus
& singulis petijt a me Notario infra scripto vnū vel plura cōfici
atq; fieri publicū, vel publica instrumentū, v̄l instrumēta. Acta
sūt hęc Vuitteberge Brādenburgen̄, diocesis, Sub anno, indictis
one, die, Mēse et p̄tificatu, q̄b⁹ supra. Regnāte Dīuo Maximill
ano. Romanorū Impatore, hora terciarū, vel q̄si in capella Cor
pis Christi, ī Parrochialis ibidē cimiterio situata. Presentib⁹ ibidē
Christophoro Beehr Sacris Aplīca et Impiali auctoritate vice
comite Cōstancien̄. Et Hieronymo Papīis Curien̄s Diocesis
Cleric; testib⁹ ad p̄missa vocatis, rogatisq; pariter & requisitis.

